

Kedves Fiatal Barátaink,

Milyen csodás nap, és éppen a születésnapomon!
Ma lettem éppen 3 millió éves. Na jó, nem napra pontosan 3 millió.
Már eltelt pár nap, ugyanis nem születésnapot, hanem csak szüli-
évszázadokat számolunk.

Meleg van és ott buzog mellettem ez a pompás, friss forrás.
Hát igen, már jó pár évezrede itt fekszem, a víz pedig jó barátommá vált.

Oh, elnézést, még azt sem tudjátok, ki vagyok.
A nevem kő és hát... egy kő vagyok.
Mondjuk elég hatalmasra nőttem, a súlyom is tetemes, legalább négy
méter az átmérőm és pont, ő... izé kiló... szóval nehéz vagyok.

Na ja, ha belegondolok régen mennyi voltam, akkor sokkal inkább
pehelysúlyba tartozom.
Régen, chhh, óriás voltam, de mit is beszélek, hatalmas hegység voltam.

Tényleg, olyan tisztán emlékszem rá, mintha csak 50.000 éve lett volna,
pedig valójában annál sokkal régebben történt.

Azok voltak csak az idők. Akkoriban az emberek, mint Ti még nem is
léteztek.

A születésemre éppen oly kevésbé emlékszem, mint ti.

A legtöbb emlékem azokból az időkből származik, amikor felnővekedtem.

És most igazán nagyra gondolok, nagyobbra, mint a testvéreim.
Higgyétek el, a felhőkkel beszélgettem, hiszen a csúcsaim közt laktak.

Aztán meglátogatott a tenger és mosogatta a lábainkat néhány ezer évig. Sziget lett belőlem.

Ez az első tiszta emlékem a víz eleméről.

Szigetként nap mint nap a víz csodás történeteit hallgattam.
Mély értelmű mesék tavakról, folyókról vagy éppen apró vízcseppekről, szerte a világból, amiket a tenger aztán ismét magához szólított.
Vannak akiknek könnyen ment, mások viszont megszenvedtek érte.

Nagyon tetszettek ezek a történetek, és máig nem felejtettem el őket.

Aztán a tenger visszahúzódott és roppant erdőségek nőttek a hátamon.
A mezők virágoztak, megannyi állat élt a lankáimon és annyi minden érdekelt, ami körülöttem és rajtam történt.

Azonban egyre inkább mindent és mindenkit kiismertem, mire persze unatkozni kezdtem.

Ekkor eszembe jutottak a történetek, a tenger meséi, azokból az időkből, amikor még körbefogott. A kis vízcseppek kereséséről és visszatéréséről szóltak.

Furcsa kérdések ötlöttek fel, foglalkoztatni kezdtek. Olyan kérdések, amiket ugyan már többször feltettem magamnak, de mindig továtűntek.

Egy ideje azonban már furdalt a kíváncsiság. Mintha mélyen belülről, a cseppkőbarlangjaimból jött volna.

„Minek állsz itt, hegy? “

„Mi lesz majdan belőled, hegy? “

„Ki állított ide téged? “

Igen, amikor nyugodtan füleltem, észrevettem, hogy ezek a kérdések mélyen belülről jöttek.

Idővel pedig megtanultam egyre jobban ügyelni rájuk.

Egy nap pedig tisztán kivehetően hallottam a következő szavakat:

„Haza kell jutnom, vissza kell mennem.“

Ha vulkán lennék, tutira kitörtem volna, annyira megrázott a dolog.

A történetek, amiket a tenger mesélt, tehát nekem is szólnának?

Bennem is van valami, ami kiszabadulna és hazamenne?

De mit tegyek?

Nagy szükségemben ismerőseimhez és rokonaimhoz fordultam a környezetben, de senki sem tudott még csak megmukkanni sem. Senki sem értette igazán mire gondolok.

Az öreg troll fülébe is eljutott, aki már egy ideje nálam lakott.

„Minek foglalkozol ilyen dolgokkal? Hagyd ezeket másokra.

Nézz körül, hatalmas vagy, itt állsz teljes pompádban. Ez maradjon is így. Jó itt nálad, nekem éppen így tetszel, ahogy vagy.

Tja, igaza is volt, az öreg trollomnak. Azonban minél kevésbé törődtem a belső hangommal, annál tanácstalanabb lettem.

Ki segíthetne hát?

Sok éven át több alkalommal meglátogatott egy sas.

Ez nem különös, ám egy ideje észrevettem, hogy a levegőből kisebb köveket ejtett rám.

Ugyan a kövek igen aprócskák voltak, a becsapódásukat annál inkább észrevettem. „Ezt miért csinálod?”

A sas leszállt legmagasabb csúcsomra, és a hang, amivel hozzám szólt, megrázott, olyannyira, hogy az erre következő földcsuszamlásban igen sok laza kőzetemet elvesztettem, nagy robajjal ugyanis a mélybe zuhantak.

„Hegy, a víz történetei neked is szólnak.

Mélyen benned kristályos tó szunnyad.

Be van zárva és körbeveszik kövek és hordalék. Vissza kell tértie oda, ahonnan jött, a tengerbe.

Mutasd meg neki a napvilágot. A nap majd elkíséri és hazavezeti. Ha elfogadod a segítségemet, a kristálytisza tó megszabadul, hidd el!”

Ezek a szavak elevenen megmaradtak bennem, és valóban vigaszt és reményt adtak.

A sas egyre gyakrabban jött és továbbra is rám ejtegette a kis köveit.

A hegy

AB Szolgálat 2024.11.10.

A hatás hatalmas volt. A legkisebb kő is akkora sziklákat hozott mozgásba, hogy abba csakúgy beleremegtem.

Egész régi kőzetrétegek kerültek elő, olyanok, melyekről nem is igen tudtam, hogy rendelkezem velük.

Némelyik csodaszép. Mások mattak és feketék, ezeket az eső idővel elmosta.

Így esett, hogy idővel és a sas szokatlan segedelmével egyre kevesebb lettem, és addigra több nálam jóval magasabb csúcs vett körbe, akik már mind lenéztek rám.

A troll is egyre többet panaszkodott:

„Hegy, hol marad már nekem most hely? Minden változik a házad táján.

Ne szórakozz. Küldd el azt a sast!”

Egyszerűen nem feleltem, ugyanis egyre gyakrabban és szívesebben hallgattam a kristálytisza tó gyengéd és egyre jobban kivehető hangját.

Mozgalmas idők voltak, de az volt az érzésem, mintha mindig megérintene egy-egy napsugár.

Éjjel is és nehéz időkben egyaránt.

Aztán egyszer bekövetkezett! Egy sor erős földcsuszamlást követően, amiket sok türelem árán elviseltem, sőt talán meg is könnyebbültem tőlük, a csúcsomon kis rés nyílt.

Ezen a kis résen buzogva tört elő a kristálytisza víz.

A hegy

AB Szolgálat 2024.11.10.

Csodásan tiszta forrás fakadt belőlem és folyt le rajtam.

Olyan hangok és vidámság kísérték, amiket képtelen vagyok szavakba önteni.

A napvilág úgy ragyogott, mint soha azelőtt és ugyanakkor ezüstösen csillogó cseppekkel is esett az eső.

Szivárványt hoztak létre együtt, egészen más szivárványt. Nem láthatártól láthatárig feszülőt, hanem a csúcstól a napig mutatót, egyenes, közvetlen vonalban.

A cseppeket a nap elvitte, és minden egyes csepp visszakerült a tengerbe. A nagy tengerbe, ami minden cseppnek örvendett és továbbra is szeretettel vár mindegyikre.

Micsoda leírhatatlan öröm!

Itt vége a történetemnek. Feladatom betöltetett.

Boldog kő vagyok, ugyanis születésnapom van.

Meleg az idő és friss, kristálytiszta víz fakad belőlem.

ÁMEN